

Publicerad 2012-10-29 21:52 av Den som skriver

Famlar runt i ett mörkt rum och känner mig liten. Trots att det var jag själv som släckte lampan.

Jag håller en kudde för ansiktet och klagar på att jag har andningsbesvär.

Var ligger det logiska i det?

Dras mot det destruktiva som om min motpol fanns där
och jag vore andra halvan av en magnet.

Sparkar mig själv i magen och säger att det gör ont.

Det är klart att det gör!

Jag borde ha lärt mig allt om självorsakad smärta och sånt.

Jag vet ju att det är just sånt där som avgör.

Avgör hur jag mår.

Det är som om jag bestämt mig för att må dåligt.

Bara för att konstant ha ont, så strör jag salt i varenda sår.

När ska jag förstå att mitt hjärta faktiskt är ömtåligt?

Man kan inte hålla kuddar för ansiktet

sparka sig själv i magen

och hälla salt i sina sår.

Jag är ju den enda personen i världen,

som har makt över hur jag själv mår.

Och då är det så jävla korkat att tejpa fast mig själv,

när jag faktiskt har vingar som fortfarande slår.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Den som skriver med Poeter.se id #37533 innehar upphovsrätten